Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 7 (843) * joi 15 februarie 1962 * 8 pagini 30 bani

In regiunea Galați s-a încheiat colectivizarea agriculturii

Intr-o entuziastă telegramă, Comitetul regional Galați al P.M.R. a raportat cu deosebită bucurie Comitetului Central al P.M.R., tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej personal, îndeplinirea sarcinii trasate de Congresul al III-lea privind colectivizarea agriculturii în regiunea Galați.

După regiunile Dobrogea, București, Banat și Cluj, GALAȚI ESTE A CINCIA REGIUNE COLECTIVIZATA din patria noastră.

Calea Griviței, 1962

Despre luptele eroice ale muncitorilor ceferiști și petroliști din februarie 1933, pionierii detașamentului claselor a VII-a, de la Școala de 8 ani nr. 173 din București, știu să-ți povestească multe episoade. Dar, în vederea adunării festive pe unitate, închinată acestui eveniment, ei au hotărît să afle și mai multe amănunte. Așa că, într-una din zile, detașamentul a pornit într-o acțiune din cele mai interesante:

MARȘ PIONIERESC PE CALEA GRIVIȚEI

În fața plăcii comemorative din curtea Uzinelor „Grivița Roșie", unde detașamentul a făcut primul popas, pionierii ascultă cu atenție. Comunistul Dumitru Ștefănescu, participant la luptele din februarie 1933, le explică pionierilor cu emoție în glas: „Chiar aici, unde vă găsiți voi acum, la 16 februarie 1933 au căzut peste o sută de muncitori. În zilele acelea grele, Partidul Comunist Romîn a chemat clasa muncitoare la luptă împotriva exploatării, a nedreptății. Atunci, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, ca secretar al Comitetului Central de Acțiune, a fost în fruntea luptei de pregătire și organizare a grevelor. Muncitorii atelierelor C.F.R. Grivița s-au ridicat toți ca unul. La cuvîntul partidului, au declarat istorica grevă, ocupînd atelierele. S-au solidarizat cu ei muncitorii de la nenumărate întreprinderi. Cu toții doreau să cucerească o viață mai bună pentru cei ce muncesc. Văzînd cît de hotărîți sînt ceferiștii, autoritățile burghezo-moșierești au trimis armata să tragă în ei. Muncitori, fii minunați ai poporului nostru au căzut atunci jertfă. Dar luptele dîrze ale celorlalți muncitori din țară au deschis calea luptelor de mai tîrziu, încheiate victorios prin răsturnarea orînduirii burghezo-moșierești".

...Pionierii au lăsat în urmă Uzinele „Grivița Roșie". Strada dreaptă, asfaltată, blocurile noi, profilîndu-se maestuoase pe cerul albastru, atrag atenția și celor mai grăbiți trecători. Pionierii nu sînt însă grăbiți. Ei vor să cerceteze cu amănunțime locurile acestea, unde în trecut se aflau barăci, noroaie, mizerie și unde acum a înflorit o viață atît de luminoasă.

— Ia priviți ce frumos este blocul L1! îi face atenți pioniera Marin Elena. Aici locuiesc eu, la etajul V. Nu vreți să-mi faceți o vizită? De sus, din balcon, avem o priveliște minunată!...

Pionierii nu se lasă rugați și iată-i...

...ÎN OSPEȚIE

E o vizită scurtă, pentru că mai au multe locuri de vizitat. Dar nu înainte de a admira frumosul apartament. De altfel, în blocurile noi locuiesc mulți dintre ei, așa că nu puteau trece pe la toți. Mai erau încă de văzut magazinele cu vitrinele încărcate, magazinul special pentru copii „Așchiuță" și desigur...

...CLUBUL MUNCITORILOR DE LA UZINELE „GRIVIȚA ROȘIE"

Este frumos și cu multe încăperi. Iar în sala muzeului clubului, iată, într-o vitrină, chiar sirena care a dat semnalul de luptă în 1933. Au vizitat apoi și alte încăperi ale Clubului: cercul de aeromodele, de sculptură și pictură, sala de spectacole, biblioteca unde zilnic sute de muncitori își petrec orele de odihnă.

★

Pionierii sînt din nou afară, pe Calea Griviței... Filele carnetelor s-au umplut cu multe date. Acestea însă s-au înscris și în sufletele lor. Ei au înțeles o dată mai mult că datoria lor este aceea de a învăța și a se comporta în așa fel, încît să devină demni cetățeni ai republicii noastre, să contribuie prin tot ceea ce fac la înflorirea patriei socialiste.

E. TOFAN

Lupta poporului nostru, împotriva exploatării, și pentru o viață mai bună n-a fost zadarnică. Astăzi, sub conducerea înțeleaptă a partidului oamenii muncii zidesc o lume nouă, liberă și fericită. Minunate realizări întîlnești la tot pasul, în oricare colț al patriei. Calea Griviței de astăzi nu seamănă nici pe departe cu ceea ce a fost ieri. Pe locurile unde înainte domnea mizeria, barăcile și cocioabele, acum se înalță blocuri cu zeci și zeci de apartamente moderne, în care locuiesc oameni ai muncii.

În fotografie: pionierii Școlii de 8 ani nr. 173 au pornit să cunoască noua viață a Căii Griviței.

E liberă copilăria

de ION BĂNUȚA

De vrei să știi ce scrie-n file,
tu, cartea vieții răsfoiește-o toată.
De vrei să-ți fie inima bogată
Partidul să-l întrebi, copile!

Cu el, pe Grivița, ușure,
mergînd pe sub neon în sară,
să lași trecutul greu, de pară
închipuirea să ți-o fure.

Ca-n basmele cu zmei și zîne
afla-vei Grivița lui Negru-Împărat,
cocioabele cu chip îndoliat,
și, bolile umblînd, pe străzi, stăpîne.

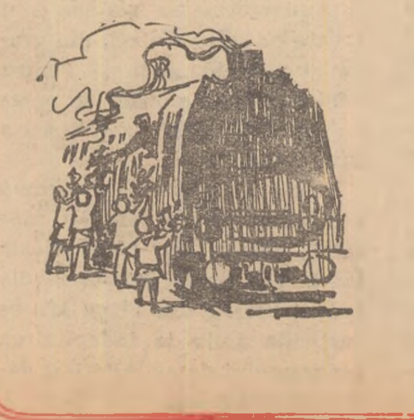
Vedea-vei oamenii în lanțuri
trudind la nicovală și cuptoare
umblînd după un dram de soare
cînd domni cumpliți se istovesc în
dantuți.

Azi, treci pe Grivița, ușure,
Și-i în februarie, primăvară
că viața nouă te-mpresoară
și cresc palatele — pădure,

Și liberă-i copilăria —
un fluture cu-aripi de aur, —
cînd lucrătorii-nalță, cu mistria,
Republicii iubite, lauri.

De vrei să știi ce scrie-n file,
tu, cartea vieții, răsfoiește-o toată.
De vrei să-ți fie inima bogată
Partidul să-l urmezi, copile!

O tradiție frumoasă

E dimineață. În gara Ianca, din raionul Făurei, intră pufăind primul tren al acestei zile. Frînele se pun în mișcare și garnitura se oprește într-un nor de aburi. Peronul cunoaște forfota obișnuită a călătorilor care vin sau pleacă. Deodată, un grup numeros de pionieri se desprinde din mulțime. Copiii dau fuga spre locomotivă. Mecanicul, fochistul, ceilalți ceferiști sînt asaltați de glasurile lor vesele. Copiii le oferă flori, le strîng mîinile. Călătorii scot capete uimite pe fereastră. Ce se întîmplă? Nimic neobișnuit. Fiii colectiviștilor din Ianca sărbătoresc în acest fel, în dimineața zilei de 16 februarie, amintirea eroicelor lupte ale ceferiștilor din 1933.

...Mîine, în zori, copiii din Ianca vor aștepta la gară ca și anul trecut, primul tren, pentru a le aduce harnicilor ceferiști salutul lor pionieresc. E, în acest gest tradițional al unității lor, un înțeles emoționant: acela al recunoștinței vii pe care pionierii o poartă muncitorilor ceferiști care, în zilele geroase din februarie 1933, au dat o minunată pildă de luptă și eroism pentru ca steagul roșu de luptă al clasei muncitoare să se înalțe victorios, deasupra întregii țări, mai sus, tot mai sus pentru fericirea celor ce muncesc.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Acţiuni interesante

Nespus de îndrăgite de pionieri sînt acţiunile organizate în detaşamente în scopul cunoaşterii politicii partidului, a luptei oamenilor muncii pentru înflorirea patriei socialiste. Numeroase şi variate sînt acţiunile ce se pot organiza pentru aceasta: adunări închinate zilelor festive (1 Mai, 23 August, 30 Decembrie etc.), întîlniri cu activişti de partid şi de stat, cu muncitori fruntaşi, cu ofiţeri ai armatei noastre populare, jurnale vorbite, vizite la muzee ale partidului, în întreprinderi, la G.A.C., învăţarea de poezii şi cîntece cu teme inspirate din viaţa şi lupta partidului... Iată cîteva asemenea acţiuni organizate de unele detaşamente fruntaşe din oraşul Craiova.

Pentru a cunoaşte mai bine unele momente din lupta partidului, pionierii din detaşamentul 1, de la Şcoala de 8 ani nr. 3, au organizat un interesant jurnal vorbit. În cadrul acestuia, au evocat cele mai importante momente din lupta partidului, de la înfiinţare şi pînă în prezent. O mare parte din jurnal a fost dedicată măreţelor realizări pe care poporul nostru le înfăptuieşte astăzi sub conducerea înţeleaptă a partidului.

O vizită la depoul C.F.R. din oraş le-a prilejuit pionierilor din detaşamentul 6, de la Şcoala medie „Fraţii Buzeşti" întîlnirea cu un tovarăş participant la eroicele lupte ale ceferiştilor din februarie 1933. După ce tovarăşul le-a vorbit în cuvinte calde, pe înţelesul lor, despre acele evenimente — pionierii au cîntat cîntece şi au recitat poezii închinate partidului şi patriei învăţate de ei în cadrul adunărilor de detaşament.

„Regiunea Oltenia în industrie şi agricultură — ieri şi astăzi", a fost tema adunării ţinută de detaşamentul 2 din aceeaşi unitate. Cu această ocazie, pionierii au făcut cunoştinţă cu măreţele realizări înfăptuite în anii puterii populare, pe meleagurile Olteniei, şi au făcut comparaţie cu Oltenia de acum 16 ani, săracă şi înapoiată. Într-o duminică dimineaţă, pionierii acestui detaşament au mers să viziteze muzeul „Procesul luptătorilor ceferişti şi petrolişti, din iunie-iulie 1934", din oraş. Mărturiile luptelor aprige purtate de ceferişti, în februarie 1933, ale procesului înscenat de autorităţile vremii, în care ceferiştii au devenit din acuzaţi, acuzatori, nu vor fi uitate nicicînd de pionieri.

Acestea sînt doar cîteva acţiuni pe care, la rîndul vostru, le puteţi organiza şi voi în cadrul detaşamentelor din care faceţi parte.

Un colectiv de conducere fruntaş

Colectivul de conducere al detaşamentului II de la Şcoala de 8 ani nr. 11 din Arad. Năstase Alexandra, preşedinta detaşamentului, Rusu Mircea şi Zamfira Jitaru, preşedinţi de grupă, organizează în detaşament activităţi interesante, educative.

Puterea colectivului

În clasa a VI-a a Şcolii de 8 ani din Sînpaul, raionul Luduş, cîţiva copii obişnuiau să se poreclească într-un mod nefiresc (Muky, Puky, Ciuky...), să răspundă obraznic profesorilor şi colegilor. Nu întîmplător aceşti copii erau în acelaşi timp şi slabi la învăţătură şi indisciplinaţi. Trebuie spus că detaşamentul a luat măsuri grabnice. Chiorolia Ion, preşedintele detaşamentului, a convocat o adunare în care aceşti copii au fost criticaţi cu asprime. În zilele următoare, ei erau adesea opriţi „la mijlocul drumului", atunci cînd se vedea că o iau iarăşi razna, cu vorbirea aceea caraghioasă şi cu trăsnăile de tot felul. Întreg colectivul se ocupa de ei. Şi colectivul a izbîndit. Nu, pionierii în cauză n-au devenit încă fruntaşi ai fruntaşilor la învăţătură, şi nici cei mai disciplinaţi elevi din şcoală. Dar nu putem trece cu vederea faptul că nu se mai poreclesc între ei, că se străduiesc să înţeleagă ceea ce le explică colegii care s-au oferit să-i ajute la învăţătură şi că, în fine, în ultima vreme, nici un tovarăş profesor nu s-a mai plîns de comportarea lor. E un început promiţător.

Detaşamentul trebuie să se ocupe însă şi de şcolarii care încă n-au devenit pionieri. Bine a procedat detaşamentul clasei a V-a C, de la Şcoala de 8 ani nr. 10 din Brăila, invitîndu-i la o adunare despre cinstea de a purta cravata roşie şi pe şcolarii din clasă. Aceştia au fost impresionaţi de felul în care pionierii au vorbit despre dragostea de muncă, despre disciplină, despre învăţătură. Unii dintre şcolari — cum ar fi Hianu Viorel — au avut prilejul să-şi dea seama că mai au multe de făcut pînă să merite cinstea de a fi pionieri. Cincă Nicolae, în schimb — care în ultima vreme s-a ridicat mult la învăţătură, e disciplinat şi harnic — „gospodarul" cum îl numesc copiii, s-a simţit cu un pas mai aproape de clipa cînd şi el va primi cravata roşie.

Şi în detaşamentele voastre, dragi cititori, trebuie să fiţi exigenţi cu tovarăşii voştri, să vă însuşiţi împreună un mod de a munci şi de a vă comporta cu adevărat pionieresc.

Cheia succesului

Una din sarcinile de bază ale detaşamentului este aceea de a se ocupa de îmbunătăţirea necontenită a muncii de învăţătură. Desigur că pentru a obţine rezultate rodnice, trebuie să înveţi temeinic, cu sîrguinţă. Aşa învaţă cei 75 de pionieri din detaşamentul claselor IV-a de la Şcoala de 8 ani nr. 95 din Capitală.

Cum a reuşit detaşamentul să obţină rezultate atît de frumoase, care-i cheia succesului?

Detaşamentul s-a ocupat ca fiecare pionier să fie atent la ore şi să ia notiţe cu multă grijă, a organizat discuţii despre felul în care pionierii trebuie să-şi pregătească temele acasă, despre respectarea programului zilei. Nici ajutorul la învăţătură n-a fost uitat. Zane Oprea şi Stan Maria au reuşit, cu ajutorul pionierilor, să înveţe din ce în ce mai bine, (acum au primit şi ele cravata roşie). Nicolae Elena şi-a îndreptat nota la aritmetică în urma ajutorului primit din partea pionierei Mihai Tudoriţa, şi exemplele sînt multe. O iniţiativă bună a detaşamentului este organizarea unei mici expoziţii. Aici sînt expuse caiete ale pionierilor fruntaşi la învăţătură.

Rezultatele bune obţinute la învăţătură au fost sărbătorite zilele acestea: în sala de festivităţi a şcolii, 35 de pionieri, cei mai buni din detaşament, au primit carnetul pionierului!

Detaşamentul clasei a V-a de la Şcoala de 8 ani nr. 3 din Capitală organizează în timpul liber jocuri vesele. Veselia i-a cuprins pe toţi. De vină e jocul „poftă bună".

Cînd grupa ştie ce are de făcut

Pentru ca activitatea detaşamentului să se desfăşoare în bune condiţii, este necesar ca fiecare grupă să primească, pe baza programului de activităţi, sarcini precise. Astfel, atunci cînd detaşamentul nr. 4 de la Şcoala medie nr. 20 din Arad şi-a propus să colecteze 1.000 kg de fier vechi, această cantitate a fost repartizată pe grupe. Datorită, pe deoparte, felului în care colectivul de conducere a ştiut să controleze munca grupelor, să le dea sugestii bune, iar pe de altă parte dorinţei pionierilor de a fi la înălţime, s-a născut o întrecere în urma căreia numai grupa a III-a a colectat, singură 1.000 de kg! Un alt exemplu: detaşamentul pregăteşte piesa „Cravata roşie". O grupă se ocupă cu confecţionarea decorurilor, alta, de procurarea costumelor, alta, de legătura cu Teatrul de Stat din localitate, unde a obţinut ca un tovarăş actor să-i ajute la repetiţii. Va fi, fără îndoială, un spectacol reuşit.

Periodic, în detaşament se discută despre felul în care grupele şi-au îndeplinit sarcinile, întrucît colectivul de conducere are grijă ca experienţa bună a uneia sau alteia dintre grupe să fie răspîndită în întregul detaşament.

Fiecărui pionier — o sarcină precisă

După ce şi-au întocmit programul de activităţi, după ce l-au discutat într-o adunare de detaşament, fiecare pionier a primit o sarcină precisă. Peste două săptămîni vor avea o discuţie despre cele mai potrivite metode de studiu individual. Pentru aceasta, Nusbaum Rozalia, preşedinta detaşamentului, şi Ambruş Iudita, trebuie să se pregătească şi să arate pionierilor cum învaţă, cum îşi împart timpul. Auraru Zoltan, care a răsfoit caietele colegilor, răspunde de pregătirea unei mici expoziţii cu caietele cele mai frumoase şi... mai puţin frumoase. (Tot pînă la adunare, Şiman Petru trebuie să-şi îndrepte nota la geografie, e şi aceasta un fel de sarcină...). Dar cîte nu mai sînt de făcut? Pionierii şi-au programat să vadă filmul „Primul raid spre stele". Vescan Rodica trebuie să procure biletele. Spartachiada unităţii se apropie. Pop Adrian şi Ander Ana au sarcina să-i înveţe pe toţi pionierii din grupa lor să joace şah. Pentru noul număr al gazetei de perete, Mera Claudia va desena o caricatură.

Fiecărui pionier, o sarcină precisă. În felul acesta, toţi pionierii din detaşamentul claselor a V-a de la Şcoala medie Bolyai Farkaş din Tîrgu Mureş participă activ la îndeplinirea programului de activităţi al detaşamentului lor.

NE E DRAGĂ GOSPODĂRIA AGRICOLĂ COLECTIVĂ

Colectiva va fi mai bogată

Zilele trecute, pionierii unității noastre s-au întîlnit în cadrul unei adunări cu unul dintre fruntașii colectivei din comună, tovarășul Constantin Tănase. Tema discuției noastre a fost „Viața fericită din gospodăria colectivă". Din excursiile pe care le-am făcut, în timpul nostru liber, am aflat multe despre noua față a satelor vecine, colectivizate. Dar și mai multe știm despre colectiva noastră, care a adus belșugul în casele noastre, care a înfrumusețat comuna.

„Colectiva va fi din ce în ce mai bogată, ne-a spus tovarășul Tănase; noi, părinții voștri, colectiviștii, sîntem hotărîți să mărim producția la hectar, să obținem 5.000 kg. de porumb la hectar pe teren neirigat". De hotărîrea aceasta știu și pionierii Danu Maria, Turcu Mihaila, Nichifor Niculina și mulți alții. Cele 6.000 kg. de cenușă predate de pionierii unității în vederea îngrășării ogorului, reprezintă numai o parte a activității noastre prin care ajutăm la înflorirea colectivei.

FLORIAN ELENA
Școala de 8 ani, Todireni, raionul Botoșani

Pionierii de la Școala de 8 ani din Sînnicolaul Mic se interesează și de felul în care se lucrează la sectorul zootehnic al colectivei.

Și noi vom fi colectiviști fruntași

Comuna noastră este în întregime colectivizată și nici nu ne-am fi dorit o mulțumire mai mare decît aceea pe care am simțit-o acum două săptămîni, cînd comuniștii din regiunea Banat au raportat Comitetului Central al P.M.R., tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, că întreaga regiune a fost colectivizată. Noi, pionierii, promitem să învățăm și mai bine de acum înainte, deoarece dorim să devenim colectiviști harnici, pricepuți. Nu o dată am participat noi la întreținerea culturilor de legume, la recoltatul porumbului, la strînsul spicelor. Pe viitor, vom fi însă și mai harnici și mai prezenți la colectivă, pentru că numai astfel vom reuși ca, atunci cînd vom fi mari, să fim pricepuți crescători de animale, de păsări, legumicultori, maeștri ai recoltelor bogate.

ARDELEAN IOANA
OTLĂCAN FLOAREA
KONDORA FRANCISC
Școala de 8 ani, comuna Macea, reg. Banat

E o mare mîndrie

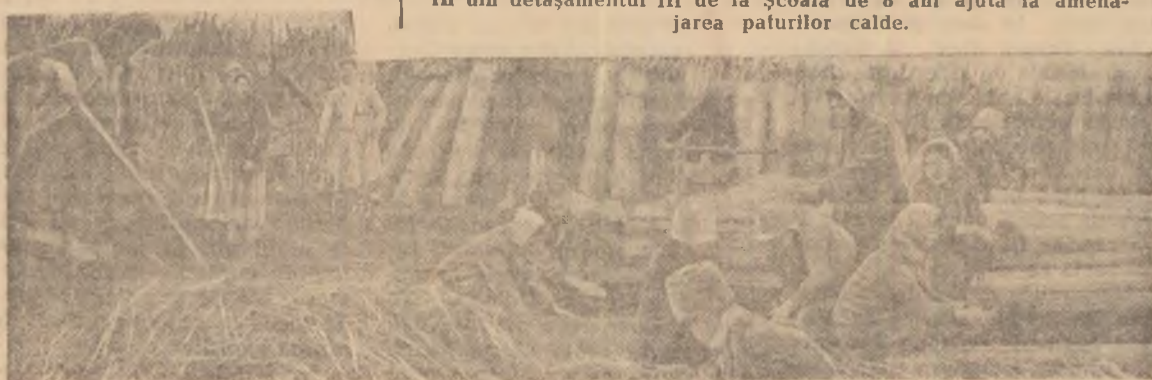
Am aflat cu bucurie vestea colectivizării întregii regiuni Cluj. E o mare mîndrie pentru noi, pionierii de la Școala de 8 ani, din comuna Apahida, faptul că, îndrumați de Partidul Muncitoresc Romîn, țăranii muncitori din regiunea noastră au pornit cu toții pe calea belșugului și a bunăstării.

Și pe noi, pionierii, ne așteaptă o viață frumoasă și un viitor fericit. Mulți pionieri din școala noastră, printre care și Racoș Maria, Oros Dorel și alții au hotărît ca după absolvirea clasei a VII-a să urmeze școli de mecanizatori pentru ca apoi să poată contribui din plin la înflorirea necontenită a gospodăriei agricole colective.

Eu sînt pionier și fiu de colectivist, îmi e dragă gospodăria noastră colectivă și de multe ori am fost împreună cu colegii mei să ajutăm la diferite munci. Doresc să devin tractorist și să lucrez cu drag pe ogoarele înfrățite ale gospodăriei noastre.

OLTEANU EMIL
cl. a VII-a,
Școala de 8 ani Apahida, regiunea Cluj

La G.A.C. „Steaua Roșie" din Sînnicolaul Mic, regiunea Banat, sectorul legumicol ocupă un loc important în colectivă: pionierii din detașamentul III de la Școala de 8 ani ajută la amenajarea paturilor calde.

Viitorul începe azi

Cum contribuie pionierii din Hălchiu la înflorirea gospodăriei colective

La ușă, Doina, Ionel și Stela își scuturară zăpada de pe încălțaminte și de pe paltoane. După ce intrară cu pași grăbiți, se opriră tocmai în fundul grajdului, la viței.

— Bună seara, mătușă Suzana.

— Bună! Ați venit?

— Da. Tocmai ne-am terminat lecțiile și am dat fuga, să nu întîrziem.

Discuția a fost scurta. Băiatul și cele două fete s-au pus pe treabă. Au pregătit biberoanele. Peste cîteva clipe, viței de două săptămîni sugeau cu poftă. Pe urmă, copiii le-au schimbat așternutul, au ajutat-o pe mătușa Suzana să transporte laptele la cîntar.

În fiecare seară scena aceasta se repetă, numai eroii sînt alții. Cîte trei pionieri din unitate sînt prezenți aici, seară de seară, pentru a le da ajutor colectiviștilor la creșterea și îngrijirea animalelor. În mod special acei pionieri ai căror părinți sînt crescători de animale vin foarte des la grajduri. Asta dovedește că însemnătatea creșterii animalelor, frumusețea acestei meserii îi interesează atît pe cei mari cît și pe copii. Colectiviștii sînt bucuroși să le împărtășească pionierilor din cunoștințele lor zootehnice. În același timp, sînt și foarte exigenți cu ei. Cînd au aflat că Tișcă Nicolae, care este pasionat de creșterea viteilor, s-a prezentat de cîteva ori cu lecțiile nepregătite la școală, i-au atras atenția. Temîndu-se că nu va mai fi primit la sectorul zootehnic, Tișcă s-a pus pe carte, i-a rugat pe colegi să-l ajute.

★

Activitatea pionierilor de la Școala de 8 ani din comuna Hălchiu, raionul Sfînt Gheorghe, în cadrul gospodăriei colective, este tradițională. De multe ori le-au fost de folos pionierii, colectiviștilor. Primăvara, la răritul sfeclei și la recoltatul legumelor; vara, la strînsul spicelor; iarna, la lucrările în sera... Întotdeauna, unde au lucrat, pionierii au făcut treabă bună. Colectiviștii vad zi de zi cum schimbul lor de mîine se pregătește încă de pe acum cu seriozitate.

Se poate spune că pionierii din Hălchiu procedează bine, că între felul în care învață și felul în care muncesc e o strînsă legătură. Pentru îndeplinirea dorinței de a deveni colectiviști de nădejde, ei se pregătesc cu sîrguință încă de pe acum. Pepene Marilena, Pîrvu Doina, Popovici Stela, Stoenel Vasile, Rauca Petre, Tătuc Ion sînt printre cei mai harnici pionieri care, știind că viitorul începe azi, se străduiesc să-și însușească deprinderi practice, să contribuie, după priceperea și puterea lor, la înflorirea necontenită a gospodăriei lor agricole colective.

RADU BOGDAN

Gheorghiță-reporterul relatează:

O discuție despre cele „50 DE MINUTE DE AUR"

DATA: O zi obișnuită din trimestrul II
LOCUL: Clasa a VII-a a Școlii de 8 ani nr. 21 din Galați

Eu: *Dragi pionieri, aș dori să-mi spuneți ce părere aveți despre importanța celor 50 de minute ale orei de curs. Să ne închipuim că a sunat clopoțelul și mergeți la clasă. Intră tovarășul profesor. Ce urmează? Probabil că vă scoateți caietele...*

Niculescu Dan: *Nu. După părerea mea, e bine să-ți pregătești cărțile, caietele și — dacă e vorba de geometrie — echerul, compasul, raportorul înainte de intrarea tovarășului profesor. Cei mai mulți dintre noi așa procedăm. Altminteri, pierdem cîteva minute prețioase!*

Eu: *Foarte adevărat. Urmează controlul prezenței, apoi sînt numiți cei care vor fi ascultați, adică doi, trei sau patru elevi. Restul clasei ce face?*

Jelezneac Marcela: *Păi tocmai asta e: nu întotdeauna și nu toți elevii sînt atenți la felul în care răspund colegii lor.*

Eu: *Asta înseamnă că trec cu vederea un prilej foarte bun pentru verificarea propriilor cunoștințe, nu?*

Gherghina Vasile: *Întocmai! Dar nu toți fac așa. Niculescu Dan, de exemplu, își completează, cu acest prilej, notițele la lecția respectivă. Eu, unul, trebuie să recunosc că nu prea sînt... atent. Îmi place desenul. Una-două, mă apuc să schițez ceva și pierd firul orei... Nu e bine. Am să mă străduiesc să am mai multă voință, să...*

Eu: *Iată că tovarășul profesor începe să explice lecția următoare. Toată clasa e numai ochi și urechi. Nu discutăm aici despre atenția în timpul explicației, deoarece am aflat că, în general, procedați cum se cuvine. (Aș adăuga, totuși, că ar fi bine ca Năstase Dumitra și Dumitriu Lidia să nu-și mai trimită bilețele în timpul orei...) Dar după ce tovarășul profesor termină predarea, ce se întîmplă? Obișnuiți, în caz că v-a rămas o chestiune neclară, să puneți întrebări?*

Cobălean Fănel: *Trebuie să recunosc că mi s-a întîmplat ca, din neatenție, să scap unele idei principale și totuși, deși tovarășul profesor ne-a rugat să întrebăm ce n-am înțeles, eu am tăcut.*

Eu: *Nu-i nici o rușine să întrebi!*

Niculescu Dan: *Așa e. Eu am avut numai de cîștigat atunci cînd, la lecția despre I. L. Caragiale, l-am rugat pe tovarășul profesor să ne povestească mai pe larg despre unele date biografice ale marelui scriitor. Chiar și lui Cobălean, atunci cînd a cerut lămuriri, i-au prins bine. Odată, s-a întîmplat să fie ascultat chiar în legătură cu chestiunea despre care întrebase cu cîteva zile mai înainte, și a luat nota 8!*

Eu: *Să recapitulăm. Deci, e bine să-ți rînduiești cărțile și caietele încă înainte de intrarea tovarășului profesor; să-ți controlezi cunoștințele, ascultîndu-i cu toată atenția pe colegii care răspund; să fii numai ochi și urechi în timpul explicației; să-l rogi pe tovarășul profesor să te lămurească în caz că n-ai înțeles ceva. Vă mulțumesc pentru discuție.*

GHEORGHIȚA-REPORTERUL

Viitorii mecanizatori

Am plecat în comuna Călugăreni în urmă cu cîteva zile, cu gîndul de a cunoaște Stațiunea de Mașini și Tractoare. Tovarășa inginer Irina Antonescu îmi vorbea despre cele 193 tractoare ale stațiunii care deservesc gospodării colective din raioanele Giurgiu și Oltenița, despre importanța deosebită pe care o are calificarea tractoriștilor în realizarea unor lucrări agricole de bună calitate.

— Avem mecanizatori bine pregătiți — afirmă tovarășa Antonescu — și această meserie este îndrăgită de foarte mulți tineri.

De afară se auzeau glasurile vesele, gălăgioase, ale unui grup mare de tineri.

— Sînt băieți veseli tractoriștii dumneavoastră — i-am spus eu, privind spre fereastră.

— Da! Și tractoriștii noștri sînt băieți veseli, dar cei pe care-i vedeți sînt elevii școlii de mecanizatori, care a fost înființată în acest an pe lîngă stațiunea noastră. Acești elevi provin din școlile regiunii București. Au condiții foarte bune pentru învățătură și practică și sînt și foarte sîrguincioși. Școala are săli de clasă, bibliotecă, atelier pentru lecțiile practice, internat cu cantină și dormitoare spațioase.

O ascultam pe tovarășa ingineră și înțelegeam că o astfel de școală are un scop minunat: sarcina de a crește cadre bine pregătite, specializate pentru agricultura nouă, socialistă. La absolvire, acești elevi se vor îndrepta spre gospodăriile colective din comunele Băneasa, Gorneni și Călugăreni. Acolo, vor aplica tot ceea ce învață acum în școală.

Am mers într-un atelier. Elevii anului I A executau cu atenție, la bancuri o piesă. Seriozitatea cu care executau măsurătorile, atenția, îi făceau pe copii să semene cu niște meșteri mîndri și... gravi! I-am văzut și în clasă, la ora de agricultură. Aceeași atenție, aceeași seriozitate. Pînă mai ieri, acești elevi purtau la gît cravata roșie. Ei însă își aleseseră drumul încă de atunci. Bicu I. Florea, Găină I. Florea, Matei I. Gheorghe, Petre M. Ioan, Predică C. Stan, Pufulescu F. Niculaie, Zablău C. Alexandru, pînă nu de mult fruntași la învățătură, în Școala de 8 ani, azi sînt fruntași la școala profesională unde vor să-și însușească cît mai bine viitoarea lor meserie. Pentru că ei știu foarte bine că agricultura noastră, în necontenita înflorire, are nevoie de cadre bine pregătite.

Cînd vor termina școala, cînd vor lucra pe ogoarele întinse ale gospodăriilor colective, își vor aminti de aceste zile, cînd pe băncile școlii profesionale își însușeau cu sîrguință și dragoste meseria de mecanizator agricol.

OANA MAGDU

Prima șarjă

Tînărul pășește pe imensa platformă a oțelăriei. E topitor, muncitor calificat.

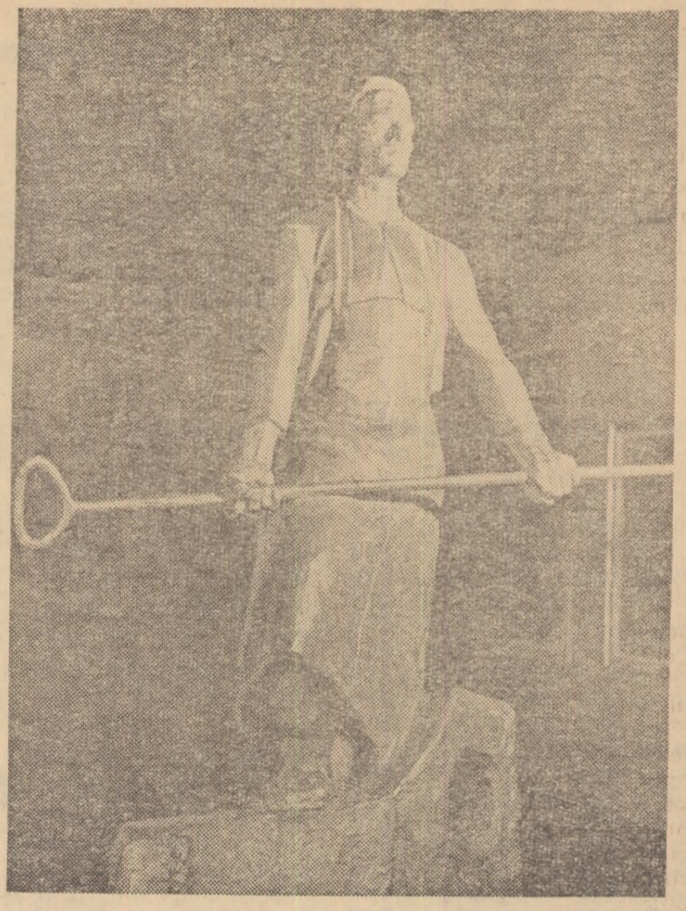
Oțelăria Siemens-Martin nr. 2 unde urma să lucreze — nouă, modernă — l-a impresionat de la prima cunoștință pentru că aici nu fusese ca practicant. Operațiile se desfășurau mecanizat. Aici se aflau, de asemenea, cuptoarele gigante de 400 de tone. Toate acestea erau deosebit de interesante, așa cum le visase cînd, atras de munca măreață a oțelarilor hunedoreni s-a hotărît să-și însușească această meserie.

Sosise, așadar, momentul de nerăbdare, de bucurie: prima lui șarjă ca topitor. Cu gesturi emoționate dar sigure, utemistul Ioan Cepella a început să facă la rîndu-i pregătirile. Oțelul se topea săltînd puternic; parcă era și el nerăbdător. Și iată că momentul entuziast sosește: curge oțelul. Zbucnind în flăcări enorme, trimițînd în jur puzderie de scîntei, lichidul de foc curge triumfător spre cele două oale de turnare.

Tovarășii de muncă ai utemistului Ioan Cepella au zîmbit. Erau calmi, mulțumiți. Ei sînt prieteni vechi cu oțelul. Dar noul lor tovarăș parcă n-avea liniște. Prima lui șarjă! De fapt nu era chiar prima șarjă la care participase. Cînd fusese elev la Școala profesională de siderurgie obținuse împreună cu colegii lui „Șarja ucenicilor". E o amintire emoționantă ca și impresia pe care i-o făcuse combinatul cînd, fiind pionier, îl vizitase pentru prima oară. Tot așa, îi va rămîne în amintire și prima lui șarjă ca topitor.

Din munca destoinică a muncitorilor hunedoreni pleacă în țară milioane de tone de oțel; oțelul care transformat în tractoare și strunguri, în vapoare, autovehicule, frigidere, mașini de cusut, își aduce aportul la făurirea unei vieți luminoase.

M. DIACONU

Cornel Irimescu „Oțelar"

Pe adresa clasei a VII-a

Către cei din colectivă

Într-una din zile, pe adresa colectivei din satul Conduratu, regiunea Ploiești, a sosit mult așteptata scrisoare. Scrisoarea celor patru fii de colectiviști plecați la Școala profesională de mecanici agricoli, deschisă anul acesta la POGOANELE, în regiunea Ploiești. „Ne simțim minunat, începea scrisoarea. Avem la dispoziție tot ce ne trebuie. Ne rămîne doar grija să învățăm. Și cum nu vrem să ne facem gospodăria de rîs, despre care toți știu că-i fruntașă și milionară, noi vrem să fim printre primii. Chiar astăzi, Ioniță Constantin și Grigore Pompiliu au primit nota 10 la mecanică și la matematică. Dacă ați știi cîte lucruri am învățat și la orele de atelier! În timpul liber citim, mergem la cinematograf, ne-am organizat un cor..."

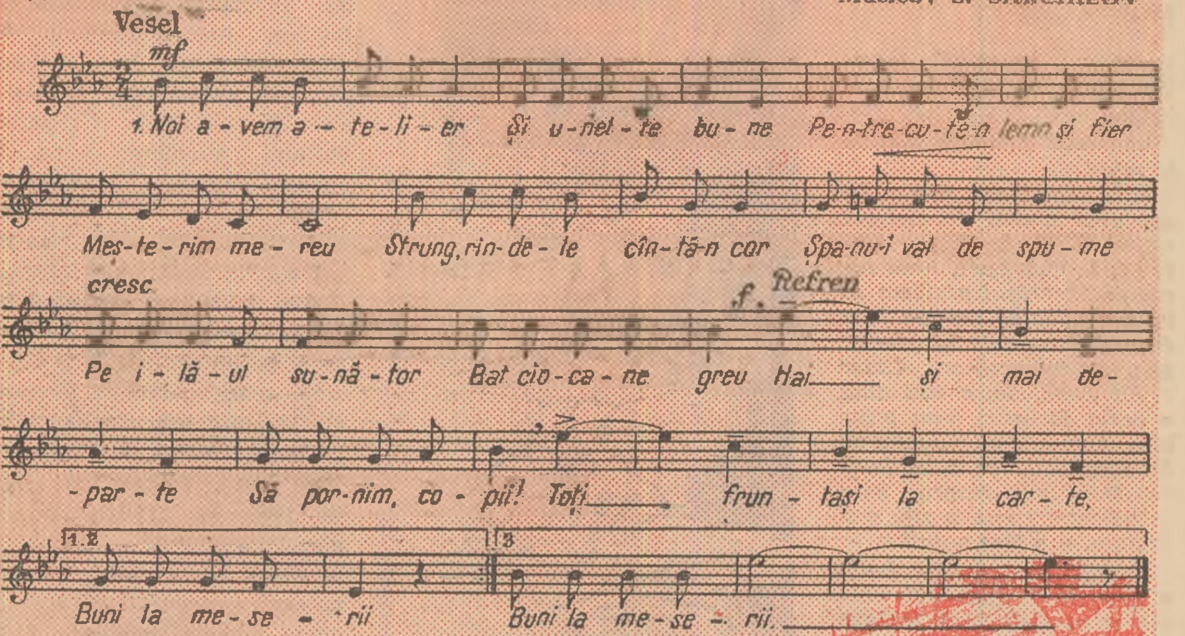
Scrisoarea celor patru noi elevi, pînă de curînd pionieri, acum utemiști, cuprindea încă multe alte impresii. Doar aveau despre atîtea lucruri să povestească! Că au dormitoare curate, luminoase, călduroase. Că din prima zi cînd au venit au primit haine și încălțăminte. Ba, au promis că se vor și fotografia, ca să se vadă cît de bine îi prinde noua uniformă. Cît privește masa, chiar și Dinu Stelian, cel mofturos, este foarte mulțumit. Și toate acestea, îmbrăcămintea, încălțămintea, masa, cărțile și chiar biletele de drum le primesc gratuit din partea statului.

De altfel, încă multe alte scrisori asemănătoare au plecat în toate colțurile regiunii. Și, peste tot, colectiviștii au aflat cu bucurie că dorința generală a elevilor este aceea, ca în cei trei ani de școală, să devină destoinici mecanizatori pentru agricultură. „Nici nu se poate altfel, spune plin de încredere Diaconu Dan, pînă acum cîteva luni președinte de detașament iar acum secretarul biroului U.T.M. pe an. O să ne întoarcem în gospodăriile colective adevărați muncitori!"

E. T.

Atelierul pionierilor

Versuri: V. BÎRNA — Muzica: S. SARCHIZOV

Refren:

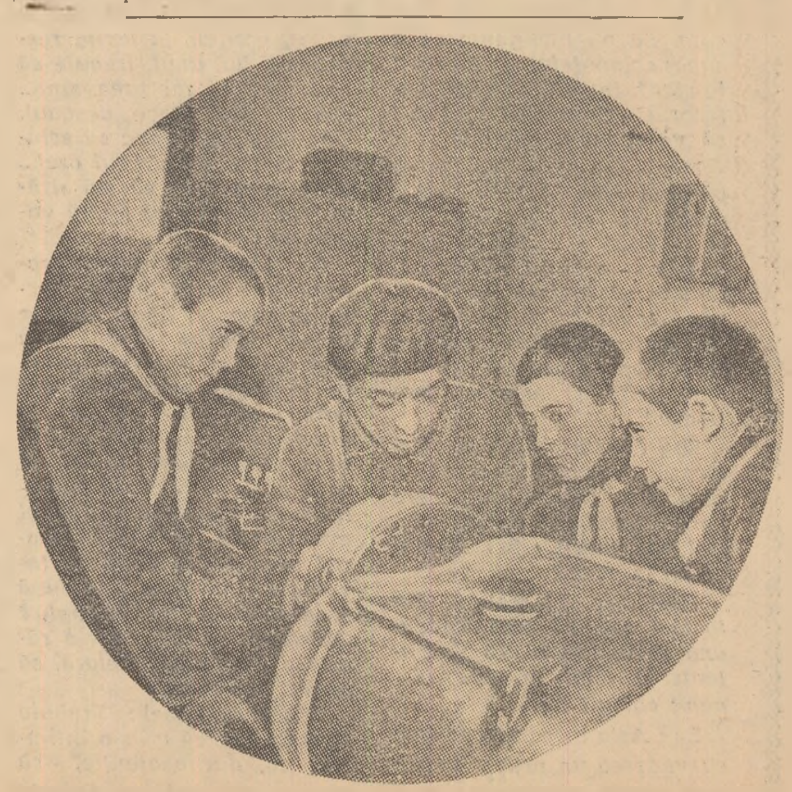
Hai și mai departe
Să pornim, copii!
Toți fruntași la carte,
Buni la meserii.

Un îndemn cu toții știm:
Pionier, cutează!
Și dibaci noi mînuim
Daltă și baros.
Pionieri cu brațe tari,
Școala ne formează
Cărturari și meșteri mari,
Țării de folos.

Refren

Spre unelte ne-ndreptăm
Veseli, împreună,
Lucruri noi să învățăm,
Cu avînt sporit.
Harnici pionieri muncim,
Plini de voie bună,
Cînd cu rîvnă ne-apucăm,
Totu-i împlinit.

Refren

Mulți dintre pionierii cercului „Micilor tractoriști" de la Școala de 8 ani din Grădiștea-Urziceni, doresc să devină mecanizatori. Iată-i la S.M.T.-Grădiștea privind cum se lucrează la strung piese pentru tractor.

Cîntecul locomotivelor

Cîntîndu-și refrenul în ritmul egal al roților ce se rotesc amețitor pe șinele fără sfîrșit, locomotiva micșorează cu iuțeală distanțele, aleargă sprintenă pe firul văilor sau urcă spre culmile munților, făcîndu-și loc prin defileuri de piatră.

De-ar fi vremea cît de ursuză, cu ploaie și furtună, locomotiva cu mecanic iscusit în cabină, oprește la oră exactă în gară... Cîteva clipe, ca apoi, fluierînd, s-o pornească iarăși la drum, salutată de coșurile fabricilor și întinsul ogoarelor, cîntîndu-și refrenul în ritmul roților.

— Te-aduc, te-aduc!... Chiar așa face locomotiva cînd merge. Și asta o să cînte la fel!

Ștergîndu-și palmele cu o cîrpă, flăcăul cățărat pe cazanul locomotivei mai verifică o dată cu privirea fluierul de alarmă. E bine fixat!

Sare jos, apropiindu-se de cei care, împreună cu meșterul Vasile Alecu, montează arcurile puternice de oțel.

— Cum de-or fi rezistînd la atîta greutate, se întreabă unul dintre elevi, proaspăt venit în practică.

Răspunsul nu-i greu de aflat. Le fac doar oameni de nădejde. [illegible] cei din brigada comunistului Ion Petre...

★

De cum pășești în secția fierărie-vagoane a Uzinelor „Grivița Roșie", privirile îți sînt atrase de luminile flăcărilor ce duduie în gura cuptoarelor. La mijloc, între șirurile cuptoarelor dogoritoare — o mașină masivă.

Adunați în jurul unui om uscățiv, cu fruntea înfierbîntată, cîțiva oameni privesc atenți liniile și cifrele înscrise pe o foaie de hîrtie.

— Aceleași dimensiuni ca și arcurile pe care le-am făcut ieri...

— Întocmai! spune șeful brigăzii, Ion Petre, apăsînd pe o manivelă. Și bucata de oțel prinsă în „gura" mașinii, este tăiată cu precizie. Rînd pe rînd, alte și alte foi de oțel iau drumul cuptoarelor, sînt modelate. Apoi...

Dintr-un cazan cu apă ce bolborosește înăbușit, se ridică vălătuci fierbinți de aburi. Jos, sub cercurile fluide, se zărește dunga de foc a oțelului, săgetînd apa.

— Acum capătă tărie oțelul! îmi spuse Ion Petre. Cum i se verifică rezistența?

Forjorul îmi făcu semn să-l însoțesc. Ne-am apropiat de o altă mașină.

— Priviți!... 8.000 kg. de apă pe el!

Arcul, pus la presă, se desfăcea complet ca, slobozit, să-și reia forma inițială. Elastic, rezistent, numai bun să poarte în spinare — alături de altele, lucrate cu aceeași grijă de către iscusiții forjori din brigada lui Ion Petre — greutățile imense ale vagoanelor și locomotivelor care ne duc cu iuțeală la destinație.

Cît privește vrednicia forjorilor, a lui Constantin Munteanu, Marcel Torohonceanu, Dumitru Butoi, Ion Petre, ne-o arată și drapelul roșu, cusut cu fir de aur, ce flutură în secția lor. Drapelul de brigadă fruntașă pe raionul Grivița Roșie, primit zilele acestea. Simbol al vredniciei lor, cinstire adusă aniversării glorioaselor lupte ceferiste.

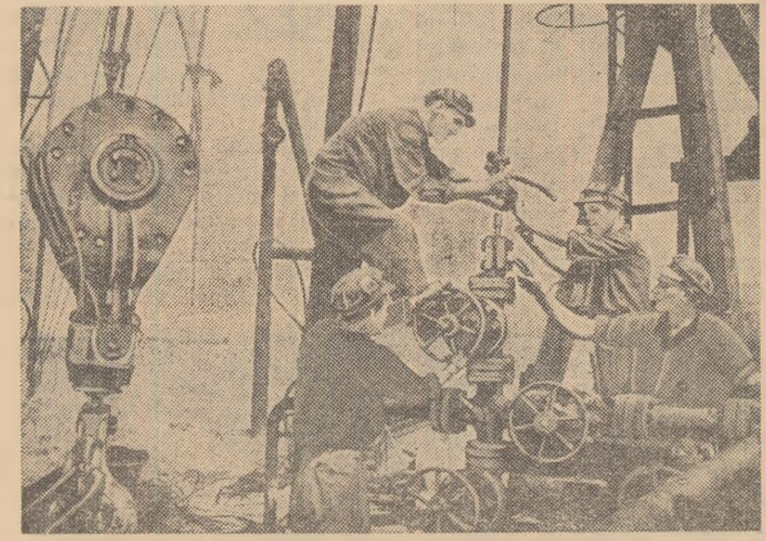
...Cu succese deosebite întîmpină aniversarea glorioaselor lupte ceferiste și cei mai tineri constructori de locomotive și vagoane, elevii școlii profesionale de pe lîngă uzină. Șerpoiu Nicolae, Gheorghe Nicolae, Ilie Ioniță, Constantin George sau Frățuțescu Nicolae și Rozenthal Lazăr, foști pionieri, care au primit zilele acestea carnetul roșu de utemist, sînt cîțiva dintre elevii care au adunat în cataloage buchetele celor mai frumoase note.

Cinstire și mulțumire pentru condițiile minunate de învățătură create prin grija părintească a partidului.

AL. DINU IFRIM

E o mîndrie să cunoști bine meseria, să dai viață puternicelor locomotive ce înfruntă distanțele, ducînd călătorii la destinație...

Tradițiile revoluționare ale poporului nostru, amintirea eroicelor lupte ale ceferiștilor și petroliștilor din februarie 1933, însuflețesc pe oamenii muncii în activitatea lor plină de abnegație și elan patriotic, pentru transpunerea în viață a sarcinilor trasate de partid.

Fotografia înfățișează un aspect din munca însuflețită a petroliștilor de la Schela de extracție Băbeni-Pitești.

Dușmanii libertății popoarelor pregătesc o nouă crimă

Vă amintiți, copii, că anul trecut, sîngeroșii colonialiști belgieni, sprijiniți, mai pe ascuns sau mai pe față, de frații lor întru jaf — imperialiștii din occident, l-au ucis mișelește pe Patrice Lumumba, crezînd că în felul acesta vor putea stăvili lupta pentru libertate a poporului congolez. Dar după moartea lui Lumumba, poporul congolez, credincios luptei sale pentru eliberarea de sub asuprirea colonială a continuat sub toate formele lupta împotriva ticăloșiei colonialiste. Antoine Gizenga, unul dintre cei mai apropiați și credincioși tovarăși de luptă ai lui Lumumba, a continuat tradițiile de luptă ale eroului național al Congoului și nu a cedat nici o clipă sub presiunile colonialiștilor. Dar colonialiștii, cînd vor să subjuge un popor, nu se dau în lături de la nici o ticăloșie; dorind să-l înlăture și pe Gizenga, ei au hotărît — împreună cu slugile lor credincioase, trădătorii poporului congolez Chombe, Mobutu, Kasavubu — să-l aresteze pe Gizenga.

Oamenii de pretutindeni, care iubesc pacea și libertatea popoarelor, înfierează nerușinata și sîngeroasa crimă ce-o pregătesc colonialiștii belgieni sprijiniți de cei englezi și americani. Ei cer cu hotărîre eliberarea lui Gizenga, salvarea vieții sale, acordarea libertății depline încercatului popor congolez.

Publicăm, în rîndurile ce urmează, una din scrisorile primite, la redacție, care cer eliberarea lui Gizenga.

Libertate lui Antoine Gizenga!

Pionierii și elevii școlii noastre sînt profund impresionați de situația în care se găsește Antoine Gizenga, tovarăș de luptă și continuator al ideilor eroului congolez Patrice Lumumba. Știm că Antoine Gizenga se află în mîinile dușmanilor săi, că viața lui e în primejdie. De aceea, noi, cei 525 de pionieri și școlari alăturăm glasurile noastre dorinței tuturor oamenilor cinstiți: cerem libertate pentru Gizenga, libertate pentru Congo!

În Congo sînt mulți copii ca și noi, care vor să învețe, să se joace, să rîdă fericiți, dar în țara lor încă mai uneltesc colonialiștii belgieni și sprijinitorii lor.

Pentru Congo, pentru copiii congolezi, cerem libertate, pace!

Pionierii unității nr. 51
Școala de 8 ani, com. Mărgineni,
raionul Piatra Neamț

FAȚĂ în FAȚĂ

Se împlinesc la 15 februarie 55 de ani de la izbucnirea răscoalei țărănești din 1907, pe care burghezo-moșierimea a reprimat-o cu cruzime, ucigînd peste 11.000 de țărani.

Viața țăranilor din trecut era atît de îngrozitoare încît, uneori, răbufnea cîte-o relatare chiar în presa burgheză. Așa, de pildă, într-un număr din „Realitatea ilustrată", din anul 1934, găsim reportajul intitulat semnificativ „Țăranii — oamenii cavernelor". Fără pămînt, locuind în bordeie sau colibe, exploatați fără milă de chiaburi și moșieri, țăranii trăiau în cea mai neagră mizerie, în condiții de viață primitive, cum se vede și din [illegible] fotografie de jos, dreapta apărută în sus-numita revistă.

O dată cu eliberarea țării de sub jugul fascist, a început să se schimbe și viața țărănimii muncitoare. Pășind cu încredere pe drumul arătat de partid, drumul gospodăriei colective, țărănimea își făurește o viață îmbelșugată, civilizată, demnă de epoca noastră socialistă. Munca în gospodăria colectivă este răsplătită din plin, iar în viața colectiviștilor, a copiilor de la sat, pătrund preocupări noi, lucruri la care, poate, doar au visat părinții în copilăria lor.

Fotografia de sus, stînga înfățișează un aspect din viața familiei unui colectivist din Ocna Sibiului, regiunea Brașov.

Lumea mărilor și oceanelor

Spre adîncuri

Pentru mulți marea și oceanul constituie întinderi nesfîrșite de apă, adesea calme, adesea agitate de curenți calzi sau reci. Dincolo însă de acest decor, uneori feeric, se ascund nenumărate taine, pulsează energia și viața, freamătă o lume plină de basm.

În cadrul „Anului Geofizic Internațional", început în 1957, cîteva mii de savanți din lumea întreagă au pornit să studieze, pe lîngă o serie de fenomene cosmice și terestre, și multe probleme privind lumea mărilor și oceanelor. Interesul extraordinar de mare, pe care-l prezintă cercetarea acestor probleme, a făcut ca la prima sesiune a Comisiei Oceanografice Internaționale de pe lîngă UNESCO, ținută la Paris, să se propună organizarea **„Anului Oceanografic Internațional"**

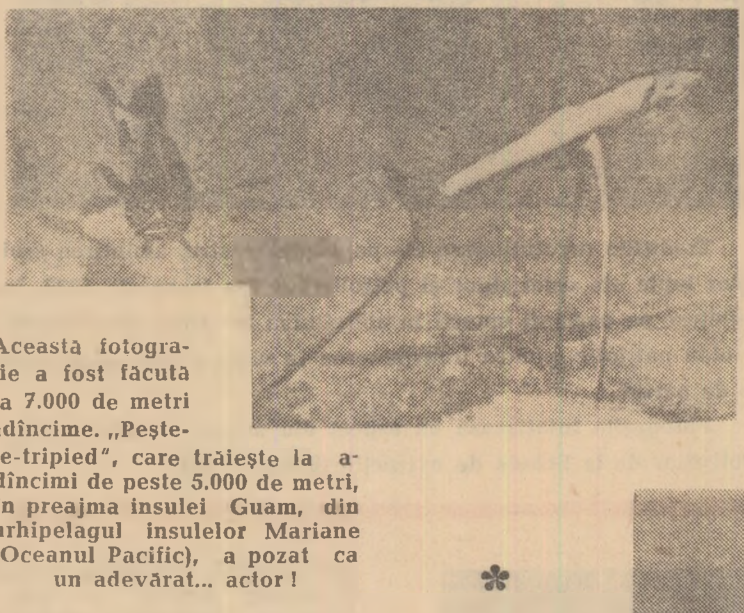
AL ȘAPTELEA CONTINENT...

Întinderile de apă cuprind aproape patru cincimi din suprafața totală a globului. De aceea, pe drept cuvînt, mările și oceanele, ce acoperă peste 370 milioane de kilometri pătrați din suprafața globului pămîntesc, sînt numite „al șaptelea continent". Volumul total de apă este 1.400 milioane de kilometri cubi (1.400.000.000 km^3) ceea ce reprezintă de 14 ori mai mult decît volumul întregului uscat. Dacă întregul uscat s-ar transforma într-o suprafață perfect orizontală, apa mărilor și a oceanelor care l-ar acoperi în întregime ar avea o adîncime de peste trei kilometri! Acest continent uriaș acuatic este socotit de unii savanți după „Universul aerian", al doilea univers. Și așa cum Cosmosul l-atrage din ce în ce mai mult pe omul de știință, tot așa și străfundurile apelor ne încîntă prin varietate, ne atrag prin curiozitățile ce le oferă, ne cuceresc prin imensele rezerve de bogății.

Să coborîm, așadar, spre adîncurile celui de al șaptelea continent. Cu ce? Putem folosi fie unul din numeroasele tipuri de costume de scafandru, fie unul din modelele de batiscafuri realizate pînă azi. Putem prefera însă cabina emetică construită de savanții sovietici, cabină ce înaintează cu o viteză aproape dublă față de cabina-turelă a italianului Galeazzi. Sau unul din recentele batiscafuri sovietice care au atins adîncimi record de peste 11.000 de metri ceea ce a uimit întreaga lume științifică

MUNȚI ȘI VĂI... SUBMARINE

Pentru cine nu a coborît niciodată la mari adîncimi i se pare că mările și oceanele au funduri perfect netede sau cel puțin aproape netede. Dar realitatea este cu totul alta. Folosindu-se la început sondajele cu ultrasunete și apoi cercetările cu unde herțiene s-a putut stabili că relieful fundului mărilor și oceanelor este extrem de variat, întrecîndu-l în multe privințe pe cel al uscatului. De exemplu „munții" de pe fundul Pacificului au o înălțime de peste 4.500 de m pe o lungime de cca. 10.000 m. Dar înainte de a cerceta mai amănunțit adîncurile, să vedem și cine și-a adus cea mai însemnată contribuție în cunoașterea acestei lumi a adîncurilor.

Această fotografie a fost făcută la 7.000 de metri adîncime. „Peștele-tripied", care trăiește la adîncimi de peste 5.000 de metri, în preajma insulei Guam, din arhipelagul insulelor Mariane (Oceanul Pacific), a pozat ca un adevărat... actor!

OCEANOGRAFII SOVIETICI

Dintre toate țările din lume, numai Uniunea Sovietică dispune de o flotă oceanografică înzestrată cu cele mai perfecționate aparate, cu personal științific specializat în cercetări oceanografice. Cel mai renumit vas oceanografic este „Viteaz" a cărui machetă este expusă nu numai la expozițiile științifice din Uniunea Sovietică ci și la cele din Franța și S.U.A. Nava „Viteaz" ar un deplasament de 5.710 tone, întrecînd deci de peste 10 ori cea mai puternică navă americană „Spencer Baird", care are 505 tone și de 18 ori nava franceză „Calyso" de 239 tone.

Oamenii de știință sovietici sînt în fruntea cercetărilor pentru descoperirea noilor taine de pe fundul mărilor și oceanelor.

MINE SUBACUATICE

Dar nu numai relieful este singurul punct de atracție al oceanografilor. Ceea ce pasionează deosebit de mult oamenii de știință este descoperirea uriașelor bogății și rezerve de energie ce zac în această imensă lume acuatică.

O întreagă gamă de substanțe chimice se găsesc fie în solul marin, fie în suspensie, în apă: clor, sodiu, magneziu, aluminiu, rubidiu, siliciu, litium, barium, vanadium, uraniu, argint, cobalt, crom, tungsten și încă multe alte substanțe pot întregi lista.

Fundurile mărilor și oceanelor se bănuiește că sînt foarte bogate în minereuri necesare industriilor metalurgice și siderurgice. Din cercetările făcute pînă în prezent de oamenii de știință se apreciază că rezervele de minereuri ce s-ar găsi în minele subacuatice s-ar ridica la 500—600 miliarde de tone, ceea ce ar îndestula zeci de ani industriile tuturor țărilor din lume.

Sînt bogății ce nu peste multă vreme, o dată cu dezvoltarea mijloacelor tehnice de explorare a adîncimilor vor începe să îndestuleze industria cu uriașe cantități de materii prime.

ÎN LUMEA DE BASM A APELOR...

Dar adîncimile mărilor și oceanelor ne atrag și pentru bogățiile animale și vegetale. Flora și fauna mărilor este foarte variată: de la milioane de bacterii infime, invizibile cu ochiul liber, pînă la uriașele reptile, de la algele micuțe pînă la plantele gigantice, iată ce constituie tabloul lumii subacvatice. Cercetările științifice au stabilit că plantele subacvatice conțin cantități apreciabile de calorii capabile să constituie o hrană eficientă pentru om. Totul constă în stabilirea condițiilor de viață pentru speciile mai importante de plante și animale, ferindu-le de curenți săraci în oxigen și bogați în substanțe chimice ucigătoare și găsindu-le mediile cele mai prielnice de dezvoltare.

*

O luptă pentru cucerirea unui uriaș al adîncimilor.

*

PRIVIRE SPRE VIITOR

Lumea mărilor și oceanelor a atras de sute și mii de ani omenirea. Căci, într-adevăr, oceanele și mările constituie izvoare inepuizabile de energie și viață. Dorința de a cunoaște străfundurile uriașelor întinderi de apă a purtat imaginația oamenilor departe. Cine nu-și aduce aminte de încîntătoarea poveste a rusalcelor sau povestea minunată a legendarului Sadko, atrași parcă de vraja uriașelor întinderi de apă. Astăzi știința deschide drumurile pentru cunoașterea și stăpînirea tainelor, bogățiilor mărilor și oceanelor. În fruntea cercetărilor pentru cucerirea bogățiilor mărilor și oceanelor este știința sovietică înzestrată cu nave puternice, echipate cu tot ce este mai nou, modern și perfecționat în aparatură științifică, cu personalul științific de înaltă pregătire. Aceste cercetări vor deschide pentru epoca care a început, epoca zborurilor cosmice, a cuceririi spațiilor interplanetare, rezerve uriașe de bogății minerale, vegetale și animale, dătătoare de viață, energie și progres.

Ing. A. LISEANU

Știați că...

...în insulele Galapagos, din Oceanul Pacific, trăiesc niște șopîrle uriașe lungi de doi metri și groase cît un om. Ele sînt foarte strălucitor colorate în bleu, galben și verde. Localnicii le consumă cu plăcere carnea și ouăle uriașe.

•

...există raci migratori care călătoresc timp de treizeci de ani pentru a ajunge din Oceanul Indian, prin Marea Roșie și Canalul de Suez, în Mediterana?

...lumina pe care o emană peștii, mai ales aceia în curs de putrezire, pe fundul apelor, se datorește unei bacterii? Dacă cadavrele animalelor marine și în special ale peștilor se udă cu apă sărată și se țin la o temperatură de aproximativ 10° C., după 2 zile devin perfect luminoase!

•

...broasca braziliană mușcă și latră întocmai ca un... cîine?

...știuca, crapul și morunul trăiesc cîte 100 de ani fiecare?

•

...există șerpi care „aud" cu... vîrful limbii, extrem de sensibil la cele mai mici vibrații sonore?

•

...există, după ultimile păreri ale zoologilor, aproape 1.000.000 de specii diferite de animale și insecte terestre, aeriene și acvatice?

...orca, o specie de delfin, care trăiește în mările nordului, atinge o lungime de 7—8 metri și poate mînca la o singură masă 10—12 purcei de mare sau 8—10 foce? Pentru a putea digera aceste cantități de carne, orca are cîteva stomacuri foarte complicate.

•

...întinderile de apă din Uniunea Sovietică, Marea Caspică și Marea de Azov cuprind peste 90 la sută din rezervele de nisetru și aproape 60 la sută din rezervele de crap, știucă și plătică ce există în apele Europei răsăritene?

Şi ei sînt purtători ai distincţiilor pionereşti

Şi pe pieptul nostru strălucesc steluţele roşii

Cu multă bucurie am primit vestea că vom primi distincţiile pionereşti. Orele ni se păreau că trec mai greu ca de obicei. Apoi, chiar şi drumul spre casă ni s-a părut mai lung. Ne-am făcut lecţiile şi nerăbdători ne-am îmbrăcat în costumele pionereşti. Iată-ne porniţi din nou spre şcoală. Erau prezenţi toţi pionierii din unitate. Chiar şi şcolarii au venit să participe la sărbătoarea noastră. Cît de mult am aşteptat cu toţii această zi!

4.500 kg de fier vechi, 725 kg de maculatură, 2.500 kg de ghindă, 3.800 ore muncă patriotică la gospodăria colectivă din comună, 300 puieţi plantaţi pe marginea şoselei, — iată doar cîteva rezultate obţinute de pionierii din unitatea noastră la care am participat cu drag şi noi, cei 16 pionieri, care am primit steluţele roşii.

Dar nu ne vom opri aci. Distincţiile ce strălucesc pe pieptul nostru sînt un imbold pentru activităţile noastre viitoare.

ALECA CORNEL
preşedinte de unitate, Şcoala de 8 ani, Dozeşti, reg. Oltenia.

TROFIN MARIOARA
clasa a VI-a A, Şcoala de 8 ani, comuna Răstoaca, raionul Focşani

POPA LIVIA
clasa a IV-a, Şcoala de 8 ani, comuna Dozeşti, raionul Olteţu

BULBOACĂ LUCIA
clasa a VI-a, Şcoala de 8 ani, Nicoreşti, raionul Tecuci

Zi de neuitat

În rîndul acelora care îşi îndepliniseră toate condiţiile pentru a primi distincţiile se aflau şi pionierii Ciolan Ion, Dumitraşcu Anca, Cotoi Elena, Barbu Cornelia, Popescu Ioana, Lazăr Elena. Aşteptam cu toţii nerăbdători ziua primirii steluţei. Şi, iată că ea a sosit!

În faţa întregii unităţi, tovarăşul secretar al comitetului raional U. T. M. a prins pe piepturile noastre, rînd pe rînd, steluţele roşii şi ne-a urat succes în activităţile pionereşti. Emoţionaţi ne-am luat cu toţii angajamentul că vom fi şi pe mai departe fruntaşi la învăţătură şi în celelalte acţiuni, pentru ca să devenim demni cetăţeni, ai scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă.

DORIGO IULIANA
cl. a VI-a A
Şcoala medie Drăgăneşti-Olt

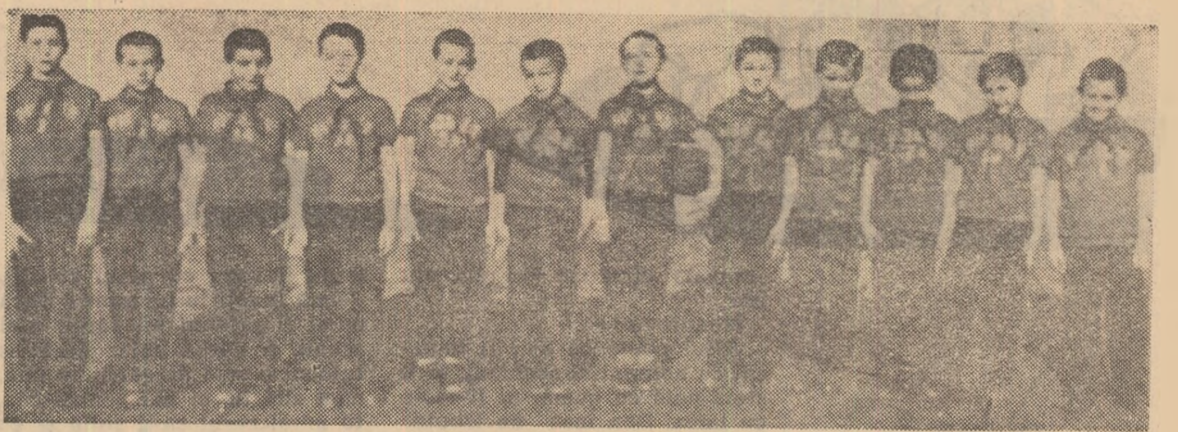
O dorinţă îndeplinită

Nu de mult, în unitatea noastră a avut loc un eveniment însemnat. Unsprezece dintre cei mai buni pionieri au primit distincţiile pionereşti.

Emoţionaţi, pionierii Dorneanu Elena, Andrei Gabriela, Muscalu Lili, Blumer Lazăr, Ioniţă Maria, Băncilă Ionela şi alţi cîţiva se prezintă în faţa tovarăşului instructor care le prinde pe piept mult aşteptata steluţă.

De acum se vor strădui să înveţe şi mai bine, să-şi ajute cu drag şi pe mai departe colegii, să fie mereu în fruntea tuturor acţiunilor aşa cum şi-au luat angajamentul în faţa întregii unităţi în clipa primirii distincţiei.

MARTINOVICI EMILIA
cl. a VII-a B
Şcoala de 8 ani „A. I. Cuza", Falticeni, regiunea Suceava

Iata-i pe cei mai mici sportivi aliniaţi, înaintea unui antrenament.

SPORT

Cei mai mici sportivi din unitate

În numărul de azi al gazetei ne-am propus, dragi cititori, să vă facem cunoştinţă cu cei mai mici sportivi ai unităţii de pionieri de la Şcoala medie nr. 2 din Craiova.

...Era în primăvara anului trecut într-una din zile, la prînz, tot detaşamentul a rămas în clasă:

— Ştiţi, colectivul de conducere al detaşamentului, le-a spus preşedintele, a hotărît să organizăm o echipă de fotbal...

De atunci a trecut aproape un an de zile. Nici unul din pionierii detaşamentului claselor a III-a nu întîrzie de la antrenamente. În anul ce a trecut, echipa lor de fotbal „Pionierul" n-a participat la spartachiada unităţii. Pregătirile însă le-au continuat tot timpul. Chiar şi iarna. Deocamdată în sală şi în aer liber fac pregătiri pentru îmbunătăţirea condiţiei fizice. Cînd timpul le va permite vor face antrenamente cu mingea — bineînţeles, pe teren redus, ca pentru vîrsta lor! — urmărind închegarea jocului de ansamblu. Prima întrecere la care vor concura va fi „Cupa primăverii" organizată în unitate, în luna aprilie. Apoi va urma tradiţionala spartachiadă a unităţii. După aceste două deosebite întreceri — micii fotbalişti au stabilit să susţină cîteva întîlniri cu pionieri din alte unităţi din oraş.

Cine sînt aceşti pasionaţi ai fotbalului — ar mai fi un ultim răspuns pe care trebuie să-l aflaţi. Iată numele cîtorva dintre ei: Stănescu Marius, Şerbănescu Dan, Zbora Ion, Pacioga Radu, Titu Gheorghe, Păducel Doru, Negoiescu Florentin, Mirea Marin şi alţii, toţi din clasa a III-a de la Şcoala medie „Fraţii Buzeşti" din Craiova. Un singur lucru mai trebuie să ştiţi: toţi componenţii echipei de fotbal „Pionierul" au numai note de 10!"

TEODOR CRISTIAN

Pionierul Patraulea Vlad campion R.P.R. la patinaj-viteză juniori

În primele zile ale lui februarie, cei mai buni patinatori de viteză din ţara noastră — aproape 60 — cîştigători ai fazelor regionale, şi-au dat întîlnire în pitoreasca staţiune Tuşnad.

Aici, timp de două zile, pe uriaşa oglindă de gheaţă a lacului Ciucaş, ei şi-au disputat întîietatea pentru titlul de campion al R.P.R. pe anul 1962.

Ca şi în finalele din anul trecut, şi de data aceasta sutele de spectatori prezenţi la această dispută dîrză au putut remarca printre finalişti şi mulţi purtători ai cravatei roşii. Unul dintre aceştia este pionierul Patraulea Vlad, din Bucureşti, care numai cu două luni în urmă, în întrecerile disputate la Miercurea Ciuc, a reuşit să doboare nu mai puţin de patru recorduri republicane de juniori: la 300 m; 500 m; 1.000 m şi 1.500 m.

Şi acum, la Tuşnad, ca şi la Miercurea Ciuc, Vlad a cucerit admiraţia specialiştilor şi a sutelor de spectatori. Luptînd cu multă ambiţie şi dîrzenie Patraulea Vlad a reuşit să-şi depăşească net adversarii şi să cucerească locul I în toate probele la care a concurat. Aceste victorii repurtate i-au adus titlul de campion al R.P.R. la juniori. Este pentru a doua oară consecutiv cînd pionierul Patraulea Vlad cucereşte titlul de campion republican de patinaj-viteză.

AL. MIHU

Mihai Stoian

O jumătate de pas înainte

Era nou. Vişiniu, cu capac nichelat şi clips care făcea „clap" ori de cîte ori îl trăgea afară din buzunarul treningului cafeniu, stiloul acesta îl îndemna pe Dan să-şi vadă şi mai atent de lecţii, să fie mai ordonat decît era de obicei, să aibă o siguranţă de om mare, capabil. De altfel, încerca să pară extrem de ordonat şi îngrijit şi pentru asta era în stare să-şi şteargă pantofii după fiecare recreaţie, ori să se pieptene de mai multe ori pe zi. Băieţii ştiau că umblă veşnic cu pieptenul la îndemînă, că are în buzunarul pantalonilor un fel de postav moale, pentru lustruit pantofii, că se laudă cu unghiile lui întotdeauna îngrijit tăiate, ca doctorii care fac operaţii.

Nici despre ceilalţi băieţi din clasa a VII-a B nu puteai spune că sînt neglijenţi, dar cei mai mulţi dintre ei aveau un aer zburdalnic, şi, se întîmpla să ghiceşti în forfota din bănci, în tropotul abia simţit al ghetelor pe podeaua clasei, nerăbdarea, păcătoasa nerăbdare din ultimele zece minute ale orei. Dan însă era dintre acei care nu se clinteau pînă nu suna sfîrşitul orei. Băieţii îi admirau pe cei de felul lui Dan, pentru stăpînirea de sine de care dădeau dovadă şi îi socoteau de aceea mai mari, mai înţelepţi. Şi-i respectau. Cît îl priveşte pe Dan, stiloul nou, vişiniu, cu clips care făcea „clap" ori de cîte ori era tras afară din buzunarul treningului, sporea mai cu seamă admiraţia şi respectul colegului său de bancă — prietenul lui cel mai bun — care îl aprecia pentru seriozitatea lui proverbială şi chiar şi pentru stilou şi părul său blond, întotdeauna lins, şi atent dat într-o parte. Şi se întreba dacă va reuşi vreodată să-i semene şi nu-şi putea da nici un răspuns precis şi asta îl nemulţumea, şi-l făcea copilăros, nesigur.

— Stăpîneşte-te, îi sfătuia Dan. Doar nu mai sîntem copii. Ne-am ales şi profesia: tu — aviator, eu — farmacist. Azi, mîine, intrăm în şcoala medie, devenim utemişti. Fii mai bărbat!

Radu încerca să fie mai stăpînit, numărînd în gînd, înainte de a da orice răspuns, înainte de a face orice gest, pînă la zece. Dar cînd trecea de zece, răspundea tot cu o glumă sau sărea, ameninţător, la cel care îl jignise într-un fel. Mustrările prietenului său nu-l supărau de loc, dimpotrivă, îi era recunoscător pentru ele.

Şi totuşi, o dată, prietenia lor urma să fie pusă la grea încercare.

Într-o zi, la lecţia de istorie, Dan lua notiţe cu stiloul cel nou. Peniţa gonea pe hîrtie. În apropiere, cartea deschisă. „De ce o lăsase aşa deschisă?" se întrebase imediat după întîmplarea nenorocită. Şi îşi amintise numaidecît: Radu pierzînd şirul lecţiei predate de profesor, îl rugase să-l ajute. Aplecîndu-se spre el, trecuse stiloul pe deasupra cărţii deschise şi, la un moment dat, un strop de cerneală nimerise pe una din file.

Nenorocire!

Altul poate că s-ar fi împăcat cu nefericitul accident, ar fi şters pata cu guma, ar fi ras-o cu lama. Dan însă nu izbutea să se liniştească şi i se părea că el însuşi, din creştet pînă-n tălpi, e mînjit cu cerneală. Îşi fulgera cu privirea vecinul de bancă, din pricina căruia păţise ce păţise. Şi pentru prima oară de cînd era în clasa aceea, Dan şuieră printre dinţi:

— Prieten îmi eşti?

Celălalt, fără să ridice nasul din caiet, dădu din cap, adică „Da, da, da, îţi sînt prieten!", Dan însă scutură din cap, adică „Nu, nu, nu-mi eşti prieten!" Asta ţinu pînă la prima recreaţie. Radu voi să-i ceară iertare, să-i spună ceva vesel, să-i ajute la şters pata... Dan însă era încruntat, ochii lui albaştri căpătaseră o lucire tăioasă.

Nemaiavînd încotro, Radu se îndreptă spre uşă, să iasă din clasă. Era recreaţia mare. Înainte de a trece pragul, aruncă o privire înapoi, doar, doar Dan s-o fi răzgîndit. Şi ce văzu? Dan, băiatul care întotdeauna avea părul lins, dat atent într-o parte, Dan bunul său prieten, cotrobăia în ghiozdanul altuia. Scoase dintr-însul o carte, îi înlătură învelitoarea, puse învelitoarea la cartea lui pătată şi, mulţumit, vîrî în ghiozdanul său cartea curată, a celuilalt.

Radu simţi că-i năvăleşte tot sîngele în cap. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cum putea să facă Dan asemenea faptă? El, băiatul ordonat şi chibzuit, pilda bună a clasei, a lui, a tuturor?! Se repezi spre bancă, strigînd:

— Nu!

— Da, îi rîse Dan în nas, nu mi-eşti prieten!

— Ba-ţi sînt!

— Nu!

— Ba da! Îţi sînt pentru că nu te las să faci o prostie ca asta. Pune numaidecît la loc cartea lui Gicu.

— Gicu? Care carte? Care Gicu?

— Ascultă, numără Radu, la iuţeală, în gînd, pînă la zece. Pune cartea la loc!

— Stăpîneşte-te, încercă să-l liniştească vinovatul, fără măcar să clipească. Doar nu mai sîntem copii...

— Da, ştiu, asta mi-ai mai spus-o: nu mai sîntem copii, ne-am şi ales profesiunile, da, o să fim curînd şi utemişti, e bine să-ţi aminteşti acum c-o să fim curînd utemişti!...

— Ei, — îşi trecu dintr-o dată Dan mîna prin părul său blond încît pentru întîia oară Radu îl văzu cu părul zburlit, — mă înveţi tu pe mine? Dacă mi-ai fi prieten adevărat, n-ai scoate o vorbă chiar dacă aş înlocui o sută de cărţi, nu una, cum zici tu, şi aia pentru că... tu mi-ai cerut să-ţi suflu şi eu am uitat cartea deschisă, pe bancă...

Clopoţelul sună sfîrşitul recreaţiei şi totodată sfîrşitul discuţiei lor. N-aveau cum s-o mai continuie de faţă cu ceilalţi. Radu era hotărît să aducă la cunoştinţa preşedintelui de detaşament şi a instructorului tot ceea ce descoperise în recreaţie. Stătea în bancă, capul şi-l ţinea în palme şi gîndea la toate acestea. „Da, dacă-i sînt prieten adevărat, trebuie să spun totul. Acum, cît nu-i prea tîrziu". Era îndurerat nu numai pentru că prietenia lor era pusă la grea încercare, dar şi pentru că pînă atunci îşi făurise din prietenul şi colegul său de bancă un model de ordine, şi disciplină, şi curăţenie sufletească... Şi aşa, dintr-o dată, era nevoit să-şi revizuiască părerea, să cîntărească din nou fiecare întîmplare trecută, prezentă şi viitoare, s-o judece calm, cu răbdare şi înţelepciune, să nu ia hotărîri pripite. Şi se simţi, fără să-şi dea seama de ce, mai mare, mai serios, parcă deodată mai mare şi mai serios.

În ultima oră schimbară doar priviri iscoditoare şi reci, şi numai Dan îi mai şoptise din cînd în cînd:

— Nu, nu-mi eşti prieten.

Iar el nu mai dădu de loc din cap.

Porniră spre casă şi cum stăteau oarecum în aceeaşi direcţie, nu se mirară cînd se treziră alături, pe stradă. De astă dată, Dan zise răspicat:

— Nu, nu-mi eşti prieten.

— Da, nu-ţi sînt prieten, dacă mîine nu spun tovarăşilor noştri de detaşament ce-ai făcut astăzi.

— Ce? se opri în loc celălalt şi întinse degetul arătător spre prietenul său. Vrei să...

— Vreau să-ţi fiu şi pe mai departe prieten.

— Nu, nu mi-ai fost, nu-mi eşti şi nici n-ai să-mi fii prieten, — oftă Dan, ştergîndu-şi pantofii de pantaloni.

O clipă lui Radu i se făcu milă, pentru că Dan trebuie să fi fost tare, tare necăjit, dacă îşi ştergea pantofii de pantaloni, în loc să-şi scoată postavul moale, din buzunar. Tăcu, căzut pe gînduri şi mai făcu cîţiva paşi, cînd îşi auzi prietenul rostind îngrozit:

— Ia te uită ce-am păţit!...

Se răsuci, închipuindu-şi că celălalt vrea să-l înduioşeze cu cine ştie ce născocire. Dar văzu buzunarul treningului cafeniu acoperit de o pată mare, albastră.

— Stiloul, îngăimă Dan. Curge stiloul.

Îl trase din buzunar, clipsul făcu „clap", ca de obicei, doar ceva mai slab, parcă mai trist.

— Ce zi nenorocită, mormăi. Ei, un prieten adevărat simte cînd pe altul îl năpădesc nenorocirile. La nevoie se cunoaşte adevăratul...

— Ai dreptate, răspunse Radu, demn. Prietenul la nevoie se cunoaşte. Hai cu mine acasă, o s-o rog pe sora mea să-ţi spele repede bluza treningului şi să ţi-o calce, adică numai buzunarul...

Dan se schimonosi, fără convingere:

— Ce te-a apucat? Doar nu-mi eşti prieten. Vrei să împărţi necazurile cu mine?

Celălalt înălţă din umeri. Supus, băiatul cu păr blond, cu pantofi lucitori, îl urmă.

Lenuţa, sora lui Radu, se învoi să spele la iuţeală buzunarul şi să-l calce, deşi n-avea decît zece ani. Era bucuroasă că poate să ajute un băiat mai mare decît ea şi pe cînd săpunea treningul, trăgea cu coada ochiului la Dan, oprit în mijlocul odăii lor, dezbrăcat în cămaşă şi tot sîcîindu-l pe fratele ei:

— Nu, nu-mi eşti prieten.

Cînd îşi trase iar treningul pe cap, băiatul blond îi mulţumi fetei şi-i făgădui să nu uite niciodată ajutorul prietenesc pe care i-l dăduse, şi îi spuse toate acestea cu faţa întoarsă spre Radu, pentru că de fapt lui îi vorbea şi nu ştia cum altfel i-ar fi putut vorbi atunci, cînd prietenia lor era pusă la asemenea grea încercare.

După plecarea lui, Lenuţa îşi întrebă fratele:

— Ce are băiatul ăsta cu tine, de-ţi tot spune că nu-i eşti prieten?

— Are el ceva.

— Ce poate să aibă? Doar l-ai adus acasă, m-ai rugat să-i spăl şi să-i calc treningul pătat... Cum să nu-i fii prieten?

— Ei, clipi băiatul cu înţeles, eşti prea mică şi e tare greu să înţelegi. Abia cînd eşti mai mare lucrurile nu mai par atît de simple ca în copilărie. Dar asta nu poţi s-o pricepi cînd eşti mic. Numai după ce ai trecut, măcar cu un picior, peste pragul copilăriei, pricepi cum stau lucrurile, cît de complicate sînt cele mai simple lucruri...

Fata îşi pocni palmele.

— Nu înţeleg nimic.

— Nu ţi-am spus eu!?

Rămaseră amîndoi îngînduraţi, fiecare judecînd în felul său cele petrecute. Prima care sparse tăcerea fu Lenuţa:

— Şi cu cartea asta, ce-i? Ai uitat-o acasă?

O deschise.

— De istorie... A, uite şi un bileţel.

Îl citiră cu glas tare:

„Ai dreptate, însă te rog pe tine s-o pui la loc. Dan".

— Nu mai înţeleg nimic, se bosumflă fata.

Radu zîmbi, îşi mîngîie sora pe creştet cu un gest de atotînţelegătoare maturitate, şi zise:

— Ţi-am spus eu că-i greu... Eşti încă mică.

Cu ochii pironiţi în gol, încerca să ascundă faptul că nici el nu era încă destul de mare ca să priceapă perfect totul. Dar de astă dată tot înţelese că nu e bine să judeci omul după cum arată pe dinafară, pînă nu-l cunoşti adînc.

Rămase pe gînduri, dîndu-şi seama că Dan făcuse, totuşi, o jumătate de pas înainte.

Cuvînt de pionier

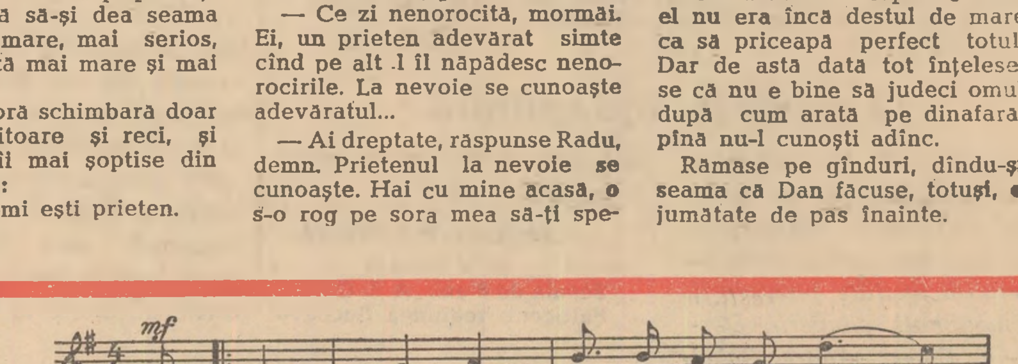
Versuri: P. GHELMEZ
Muzica: TH. BRATU

Mi-e inima scăldată-n bucurie
Şi aş zbura ca şoimul către cer,
Azi am primit cravată purpurie
Şi mă numesc de-acuma pionier.

Voi învăţa la şcoală mult mai bine,
Voi fi exemplu-n munca mea de-acum.
Partidul m-a chemat azi şi pe mine
Să-i fiu vlăstar pe gloriosu-i drum.

Îmi voi iubi tovarăşii de muncă
Şi ţara scumpă care m-a crescut.
Cuvîntul ţării îmi va fi poruncă
Pe drumul nou ce-l am de străbătut.

Voi fi cinstit şi drept în toată viaţa
Şi-mi voi căli voinţa mea de fier.
Nu-mi voi călca cuvîntul niciodată,
Am devenit astăzi pionier!

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii